

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

w sprawie D P.

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 czerwca 2018 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III Ko .../18

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt II AKa .../16

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 czerwca 2016 r., sygn. akt XIV K .../16

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 czerwca 2016 r., sygn. akt XIV K .../16 D.P. został skazany za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione na szkodę R.B. na karę 4 lat pozbawienia wolności (punkt I części dyspozytywnej wyroku) oraz za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione na szkodę M.G. na karę roku pozbawienia wolności (punkt II części dyspozytywnej wyroku). Na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. sąd

połączył wyżej wymienione kary pozbawienia wolności i na ich podstawie wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie II tegoż wyroku poprzez zapłatę na rzecz M.G. kwoty 8405, 50 zł. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19.09.2015 r. do dnia 27.06.2016 r. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca D.P., który zaskarżył orzeczenie w części, tj. w zakresie czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze łącznej. Apelację oparł na zarzutach obrazy art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., która doprowadziła do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt II AKa .../16 utrzymał zaskarżony wyrok w mocy. Orzeczenie to zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

W dniu 2 czerwca 2017 r. do Sądu Apelacyjnego w G. wpłynęła informacja obrońcy D.P. o braku podstaw do wniesienia kasacji.

Pismami z dnia 21 stycznia 2018 r. i 5 lutego 2018 r. skazany D.P. zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Z uwagi na lakoniczność zawartych tam informacji skazany, pismem Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego z dnia 9 lutego 2018 r., został wezwany do wskazania dlaczego domaga się wyznaczenia obrońcy z urzędu.

Pismem z dnia 15 lutego 2018 r. skazany poinformował, że jego wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu wynika z faktu, iż chciałby wznowienia postępowania, gdyż nie zgadza się z wyrokiem.

Pismem z dnia 1 marca 2018 r. Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego poinformował skazanego, w jakich przypadkach możliwe jest wznowienie postępowania i wezwał go do wskazania w terminie 7 dni w oparciu o jakie okoliczności domaga się wznowienia postępowania w sprawie XIV K .../16 Sądu Okręgowego w G., pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku jako oczywiście bezzasadnego. Wezwanie to skazany odebrał w dniu 14 marca 2018 r.

W dniu 13 marca 2018 r. wpłynęło do Sądu Najwyższego pismo D.P. datowane na dzień 28.02.2018 r. określone jako „załącznik do protokołu opis zdarzeń z okresu sierpień, wrzesień 2015 r. zgodnie ze stanem faktycznym”, w którym obszernie opisał, jak w jego ocenie wyglądał rzeczywisty przebieg zdarzeń. Wywód ten zakończył konkluzją, że pokrzywdzony R.B. fałszywie go obciążył, a uczynił to ze strachu przed siostrą, która byłaby zła, że przegrał w salonie gier pieniądze przeznaczone na zakupy (k. 19 – 22).

W dniu 27 marca 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynęły dwa pisma D.P. zatytułowane „wniosek” datowane na dzień 15 marca 2018 r.

W pierwszym z pism D. P. wskazał, że na podstawie art. 540 § 2 punkt B k.p.k. wnosi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G., sygn. akt XIV K .../16 (k. 25), a w drugim, że wnosi o adwokata z urzędu, albowiem wniosek o wznowienie postępowania powinien być podpisany przez adwokata (k. 26).

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2018 r., w sprawie III KO [...] /18, Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

W uzasadnieniu swego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że wnioskodawca nie wywiązał się z obowiązku podania przesłanek wznowienia postępowania. Za takowe nie może być bowiem uznane podanie wadliwie określonej podstawy wznowienia, bez jakiegokolwiek uzasadnienia, w tym bez określenia okoliczności, w oparciu o które domaga się wznowienia postępowania, z jednoczesnym wnioskiem o ponowne przyznanie obrońcy z urzędu. Organ sądowy podkreślił, że w wezwaniu z dnia 1 marca 2018 r. obszernie pouczone skazanego zarówno o podstawach wznowienia, jak i konieczności wskazania konkretnych okoliczności, w oparciu o które domaga się owego wznowienia.

W dniu 7 maja 2018 r. skazany wniósł zażalenie na powyższe postanowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu trafnie uznał wniosek D.P. o wznowienie postępowania za oczywiście bezzasadny, co było oparte na słusznej

konstatacji, że wnioskodawca nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku wskazania przesłanek wznowienia. Trafności tegoż stwierdzenia nie podważają przy tym ani wywody zawarte w piśmie skazanego z dnia 28.02.2018 r., ani w treści zażalenia.

Z powyższych pism nie wynika, by w sprawie pojawiły się jakiekolwiek nowe fakty lub dowody (bo jak należy sądzić na tej właśnie przesłance skarżący próbuje oprzeć swój wniosek o wznowienie postępowania), które wskazywałyby na zaistnienie którejkolwiek z okoliczności wskazanych w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k. Wywody skarżącego sprowadzają się wyłącznie do polemiki z ustaloną przez Sąd Okręgowy, a zaaprobowaną przez Sąd Apelacyjny wersją wydarzeń. Skarżący wytyka także rzekome błędy polegające na nieprzeprowadzeniu przez organy procesowe określonych czynności dowodowych, ale w żadnym miejscu nie wskazuje, by w sprawie, po wydaniu orzeczenia ujawnił się jakikolwiek nowy fakt lub dowód, który wskazywałby na to, że nie popełnił on czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze bądź też skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Co więcej, zawarte w pismach wywody nie tylko nie korespondują ze sobą wzajemnie, ale i są wewnątrznie sprzeczne. I tak np. w piśmie zatytułowanym „zażalenie” wnioskodawca z jednej strony twierdzi, że powodem dla którego złożył analizowany wniosek był fakt, że dopiero po terapii przypomniał sobie prawdziwy stan faktyczny, z drugiej zaś strony, w końcowej części swojego wywodu wskazuje, że nie chciał powoływać na okoliczność swych złych relacji z M.G. dowodu zeznań swojej matki, ponieważ miała raka krtani. Twierdzenia, że R.B. obciążył wnioskodawcę z obawy przed gniewem siostry (k. 21 v. - 22) oraz, że przed zdarzeniem wnioskodawca pozostawał z nim w dobrych stosunkach (k. 42) są zaś radykalnie sprzeczne z wyjaśnieniami D.P. złożonymi na rozprawie głównej, w których wskazał, że „szybciej złamałem B. szczękę u J. w domu, to było ze dwa trzy lata temu. On nie zawiadamiał o tym. Myślałem, że za to się chciał zemścić albo coś” (k. 86 v.).

W tym stanie rzeczy należało stwierdzić, że złożony przez D.P. wniosek o wznowienie postępowania jest w istocie próbą uruchomienia ponownej kontroli odwoławczej (na co wskazuje również zawarty w zażaleniu wniosek, by sąd wszystko szczegółowo sprawdził i przesłuchał wszystkich świadków - k. 41 v.), a nie wnioskiem odwołującym się do przesłanek wznowienia postępowania.

Przypomnieć w tym miejscu wypada, że *postępowanie prowadzone w oparciu o przepisy rozdziału 56 k.p.k. nie polega na ponownej kontroli zapadłych w sprawie orzeczeń pod kątem ich zgodności z przepisami prawa materialnego oraz procesowego. Sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest wyłącznie uprawniony zbadać, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wskazujące na znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego* (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 11/18, LEX nr 2490297).

Powyższa konstatacja w pełni potwierdza słuszność postawionej na wstępie tezy, iż uznanie przez Sąd Najwyższy, na mocy zaskarżonego postanowienia, wspomnianego wniosku za oczywiście bezzasadny, była trafna. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego owa *oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej* (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, Lex nr 1812335).

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

